Nedjelja, 16.08.2015.g.

Neki dan sam razgovarao sa jednom dragom osobom, s kojom se

površno poznam već godinama, ali nikad nismo bili u nekom ozbiljnom

kontaktu. Kad sam počeo pisati i objavljivati svoj duhovni dnevnik, poslao

sam joj mobitelom, u poruci, internetsku adresu da može pročitati o

mojem obraćenju. Mislim da je i čitala jer sam nekako osjetio da me

drugačije gleda ovih zadnjih godina.

Nazvala me neki dan i rekla da treba moj pravnički savjet ali da to ne

može preko telefona. Tako smo se našli na kavi. Sa pravnim dijelom

našeg razgovora bili smo brzo gotovi. Pa sam shvatio da možda i to nije

bila glavna tema toga našeg razgovora.

Poslije mi je otvorila srce i rekla da je u zadnje tri godine u nekom

rastrojenom duhovnom stanju jer se puno daje drugima. I sva je puna

raznih vrsta osjećaja, tuge, nemira, nezadovoljstava, depresija, laži i

obmana, ljubavi i svega drugog što joj sve skupa ne da disati.

KAO DA NE MOŽE PREDAHNUTI, KAO DA ĆE SE UGUŠITI.

A posebno sada kada joj je tata teško bolestan i jako je blizu završetku

ovozemaljskog života. Ispričala mi je o njegovoj bolesti i o tome kako oni

kao obitelj nastoje od njega sakriti koliko je zapravo teško njegovo

zdravstveno stanje. I da nastoje svi biti jaki, veseli kako on ne bi

primijetio da se nešto teško događa. Pa je onda u njihovim međusobnim

odnosima zavladala neka čudna atmosfera.

U svemu tome ona traži neki svoj put u vjeri u Gospodina. Rekla mi je da

se puno moli doma. I da ide na mise. Ali opet, svoj život živi na način

kako je i  naučila do sada. Sa puno manjih ili većih laži, koje opravdava

time da ne bi druge povrijedile, nastojeći svima oko sebe služiti. Ali ne

kroz istinu i povjerenje nego često sakrivajući istinu, gurajući probleme

"pod tepih".

**Osjetio sam u njoj jednu prepunjenu dušu, dušu koja vapi za**

**jednom čistom ljubavlju i sigurnošću, dušu koja traži okrjepu i**

**ispunjenje, odmor i mir.**

**Koja to traži kroz cijeli svoj život a nikako da nađe …**

**Jer to je samo u Gospodinu a ona mu se još nije otvorila.**

Onda sam joj rekao da sam siguran da njezin otac zna da je teško

bolestan. Samo im ni on njima to tako direktno neće reći. Prvo jer se boji

smrti a drugo da se oni oko njega loše ne osjećaju. Pa svi zajedno to

"guraju pod tepih".

Ali da će istina o njegovoj bolesti i posljedicama koje mogu nastupiti,

kada će jednom biti izrečena među njima, osloboditi sve njih.

Laži i obmane su djelovanje zloga i njegovih zlih duhova. Oni nas tako

drže pod kontrolom. Usađujući nam još i depresije, tuge, boli,

ispunjavajući nam dušu strahovima i nemirima i tako ju uništavajući.

Znam da svi zajedno nisu baš u vjeri. Ali sam joj rekao da je njezin otac

sada itekako potreban njihove čiste ljubavi.

Jer on se boji. Boji se kao maleno dijete kada se suoči sa nepoznatim.

Njezin je otac sada kao dijete. Treba ljubav i pažnju. Iskrenu i otvorenu.

I da možda sada slijede zadnji trenuci ovozemaljskog života koje će

provesti sa svojim ocem. Da ih sigurno ne želi provesti u lažima i

obmanama, u suzama i pogledima koje skrivaju jedni pred drugima. Da

sigurno ne želi tako pamtiti te zadnje dane sa svojim ocem.

Jer, svakome dođe čas ovozemaljske smrti, pa tako možda sada i

njezinom ocu. A da mi samo možemo jedni drugima učiniti da ti zadnji

dani budu što ljepši i radosniji. Do novog susreta …

Onda sam joj ispričao jednu istinitu priču o obitelji koje je također imala

slučaj da je otac bolovao od teške bolesti. A djeca, koja su ga vodila oko

doktora, nisu mu htjela reći istinu da mu ne bi bilo teško i slično.

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, KAKO SMO MI LJUDI SLABI!

I tako je trajalo teško liječenje. Otac je na početku pitao oko toga zašto

prolazi te neke preglede ali su mu djeca i supruga to objasnili tako da ne

bi ništa posumnjao. Nalaze su mu skrivali. Doktore su zamolili da mu

ništa direktno ne govore.

Otac je znao da se nešto događa, ali je u tom svojem strahu gajio nadu

da mu možda stvarno nije ništa.

**CIJELA JE OBITELJ ŽIVJELA BEZ SVETIH MISA, ISPOVIJEDI,**

**PRIČESTI. U MNOGIM LAŽIMA, OBMANAMA,**

**OGOVARANJIMA. PUNA NEMIRA I NEZADOVOLJSTAVA.**

**KAKO JE SAMO ZLI MEĐU NJIMA VLADAO!**

**STALNO IH DRŽEĆI U BESPOTREBNOJ TUZI, BOLI,**

**NEMIRIMA, SA SVOJIM LAŽIMA I OBMANAMA.**

A SAMO MALA ISTINA BIH IH SVE OSLOBODILA. Gdje bi svi mogli

te zadnje trenutke sa svojim ocem i mužem provesti u međusobnoj

ljubavi i miru, zahvaljujući jedni drugima za sve one zajedničke trenutke

što su ih proživjeli.

Tako su došli i zadnji trenuci ovozemaljskog života njihovog dragog oca.

Pa im je on rekao da je on znao u sebi da je teško bolestan i da mu nema

spasa. Radi ti nekih pretraga i načina liječenja za koje je znao što znače.

Ali da ih nije htio s time opterećivati, nadajući se u sebi da će možda ipak

biti sve dobro. I da njima ne bude teško.

I svima je bilo teško. Više nisu vrijeme mogli vratiti natrag. Svi su vidjeli

koliko su prekrasnih trenutaka propustili samo da su se otvorili jedni

drugima istinom.

TO JE SVE BILO SAMO ZBOG TOGA ŠTO TA OBITELJ NEMA

VJERE, ILI JE IMALO SAMO MALO.

ZATO SU IH ZLI I NJEGOVI ZLI DUHOVI MOGLI DRŽATI U TOM

STANJU U KOJEM SU SVI PATILI.

Zato sam rekao toj dragoj sestri neka njezina obitelj učini drugačije.

A ona mi je rekla da je jako tužna i žalosna radi toga. I da si ne može

pomoći.

Pa sam joj upitao da kada je zadnji put zahvalila Bogu za sve te dane,

mjesece i godine koje je provela sa svojim ocem. Za sve one lijepe i

manje lijepe trenutke koji su joj se dogodili kada je bila s njim. Da kada

bi sada krenula zahvaljivati za sve to, srce bi joj se ispunilo radošću i

ljubavlju a ne tugom i žalošću.

Svi mi često zaboravimo zahvaliti za te trenutke sa voljenim osobama

nego samo sebično tražimo da oni traju zauvijek. A duboko u sebi znamo

da to jednostavno nije moguće. I tako, umjesto da uživamo u svim tim

prekrasnim trenucima sa voljenim osobama, pa bili oni ispunjeni i

bolestima i teškoćama, mi si, naravno, uz pomoć zloga i njegovih zlih

duhova koji jedva čekaju da nam "pomognu", mi si te trenutke otežamo

tugama i žalostima.

**JER, OVOZEMALJSKA SMRT NIJE KRAJ. TO JE TEK**

**POČETAK NEŠTO PUNO LJEPŠEG, VJEČNOG.**

**NARAVNO, AKO VJERUJEMO.**

**PA ZAŠTO BI ONDA BILI TAKO TUŽNI, ŽALOSNI,**

**SLOMLJENI U DUŠI I SRCU!?**

**JER NEMAMO VJERE. VJERE U BOGA I VJEČNI ŽIVOT U**

**NJEGOVOM KRALJEVSTVU.**

Pitao sam tu dragu osobu da li joj se otac u zadnje vrijeme ispovjedio.

Ona je rekla da nije ali da zna da će kad dođe čas da će to sigurno učiniti.

I nije čudno onda da se on tako boji. JER NEMA VJERE.

Na kraju sam joj rekao da neka svi otvoreno porazgovaraju o njegovoj

bolesti i njezinim posljedicama. Neka ona smogne snage za to. ISTINA

ĆE SVIM NJIMA TE DANE SA ČUDNIM RASPOLOŽENJEM MEĐU

NJIMA PRETVORITI U DANE MIRA I LJUBAVI KOJU ĆE JEDNI

DRUGIMA POKAZIVATI ZBOG SVEGA TOGA ŠTO PROLAZE.

JER, BOG JE LJUBAV. BOG JE ISTINA. SVE JE PO NJEMU.

I ako u Njega barem malo vjeruje, kako mi kaže da vjeruje, da će sve

ispasti dobro. Ali onako kako Gospodin Bog zna da je za sve njih

najbolje.

Složila se s tim i rekla da se sada malo smirila i da će tako idućih dana

učiniti.

Pa mi je ispričala da puno sanja i da se vrlo često situacije i ljudi iz tih

njezinih snova kasnije pokažu i u njezinom životu i životu ljudi oko nje.

I da su nedavno bili dovezli neke stvari od jedne rođakinje koja je umrla.

I da je onda po noći čula zvukove iz te prostorije gdje su bile te stvari,

otvaranja i zatvaranja vrata.

A ta rođakinja da je živjela sam godinama i da je tako i umrla.

Pitao sam ju da li je bila u vjeri. Rekla je da nije. I da čak nije ni htjela da

ju svećenik dođe ispovjediti prije smrti.

TADA MI JE U SRCE SAMO DOŠLA REČENICA KOJU SAM I

NJOJ REKAO. DA JE DUŠA TE OSOBE U PAKLU. DA JE SAMA

ODBACILA GOSPODINA BOGA I SVOJE SPASENJE.

A da su ti zvukovi koje je čula, zvukovi demona, jednog ili više, koji su

još sa tim stvarima došli i u njezinu kuću. Možda su sada i otišli. Ali da su

oni bili dio života te njihove pokojne rođake. Da se oni rado nastanjuju

tamo gdje nema vjere, gdje je se vodi život bez Gospodina Boga. Bez

misa, ispovijedi, pričesti, molitve.

Rekao sam da ne znam što će dalje biti i da ne znam zašto su oni sa

stvarima došli i do njih.

A onda sam ju upitao da li ide na mise. Rekla je da ide. No, više mi je to

zvučalo kao da ide rijetko.

Pa sam ju upitao da li se ispovijeda. Rekla je da ide na ispovijedi.

Osjetio sam da to nije to. Pogledao sam ju u oči i upitao je da li je sve

ispovjedila što ju je mučilo, sve grijehe za koje zna da ih je činila.

Skrenula je pogled i rekla da za to nema snage, da jednostavno ne može.

Posebno ne u našem mjestu.

Rekao sam joj da se sve ovo što joj se sada događa ne može riješiti bez

njezine čiste, duboke i iskrene ispovijedi. Zato ima mnogo nemira i

nezadovoljstava. I zato zli duhovi lako šeću po njezinoj kući i čine im

nemire.

RADI GRIJEHA KOJE VUČE I NOSI U SEBI. A na te grijehe se

"krpaju" onda zli i njegovi zli duhovi koji onda lako usađuju nemire,

strahove, nezadovoljstva.

Ispričao sam joj o svojem obraćenju i ispovijedima koje nisam smogao

snage obaviti u svojem mjestu nego sam na desetke puta išao u Mariju

Bistricu.

Neka tako i ona. Ili, Međugorje. Idealno mjesto za životnu ispovijed za

onoga tko nema snage i vjere da to učini u svojoj župi.

Rekla je da joj je Međugorje često u mislima i da sve više i više ju privlači

da ode tamo i da obavi potpunu, duboku i iskrenu ispovijed.

MAJČICA JU ZOVE … KAO I MNOGE OD NAS. KADA DOĐE

VRIJEME …

Bio je to baš razgovor koji mi je trebao. Jer i ja prolazim razne kušnje i

borbe zlim duhovima koji me jako napastuju.

I baš sam se začudio kako sam lako rekao "njezina duša je u paklu".

Nikad to nisam nekome tako rekao. Ili barem ne tako lako.

Ili, kako sam joj lako govorio o zlim duhovima koji joj se motaju po kući.

O tome i kako se protiv njih boriti još ću s njom razgovarati.

Ali, sve su to činjenice, duhovne činjenice naše vjere. I zašto ih onda ne

bi mogao tako lako izgovarati i imati o njima svoje mišljenje. Ili mišljenje

o njihovom stanju i djelovanju.

ZAŠTO SE MI KRŠĆANI, KOJI ISPOVJEDAMO SVOJU VJERU U

SVAKODNEVNOM ŽIVOTU, ZAŠTO SE TAKO BOJIMO I

USTRUČAVAMO DRUGIMA REĆI ŠTO IM NIJE DOBRO U ŽIVOTU!?

I KAKO DA TO POPRAVE.

VJEROVALI MI ILI NE, ALI DUHOVNI SVIJET OKO NAS POSTOJI!

I U NJEMU SE UPRAVO DOGAĐAJU ONE STVARI I SITUACIJE

KOJE SE MI BOJIMO IZREĆI ILI ČAK O NJIMA MISLITI.

**POSTOJE ANĐELI! E, u to je već nekako lako vjerovati. Oni su**

**dobri.**

**POSTOJE DEMONI, ZLI DUHOVI! E, to bolje da ne diramo. Čak**

**ni ne vjerujemo da oni postoje.**

**O ITEKAKO SVI ONI POSTOJE!**

**TO JE ISKUSIO SVATKO OD NAS U SVOJEM ŽIVOTU. JER**

**NIŠTA, ŠTO NAM SE KROZ ŽIVOT DOGAĐA, NIJE**

**SLUČAJNO. BAŠ NIŠTA.**

Ovih tjedana baš imam neki osjećaj kao da su se po meni i mojoj duši

"nahvatali" razne napasti.

Sve me vuku od toga da budem pravi i istinski Kristov borac i svjedok…

Zato mi novu, dodatnu snagu za moj život daju upravo ovakvi razgovori i

svjedočenja drugima da se trebaju obratiti, da im istina treba biti vodilja u

njihovim životima, da donesu svoje grijehe kod Gospodina Boga preko

Njegovog svećenika i ona će im skinuti teret s njihove duše i donijeti mir.

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, OJAČAJ MENE I

SVE NJIH SVOJIM SVETIM DUHOM!

POŠALJI NAM U ZAŠTITU I SVETOG

MIHAELA ARKANĐELA!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA!